

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Udstyret

Citation: Hertz, Henrik: "Udstyret", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid68274/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Udstyret.

(1835.)

Hil fide I Kræmmere, store og smaa!
Hil fide I Kjøbmænd holde!
Vil Gud, da sætter jeg snarlig Bo,
Og agter mit Betslup at holde.

Saa købe vi ind for Huus og Gaard
Hvad Himlen vil os befjære.
Thi er jeg kommen til Ederis Boder
Alt med min Hjertenskjære.

Saa have vi forget for Gadebuur,
For Kjøkken og Kælders behænde.
Nu skulde vi tænke paa Høienloftstjal,
Hvis Gud det saa vilde vende.

Saa have vi kjøbt os Dug og Duff
Og Maal i Tønder og Skjæpper —
Gr. Hoier! I er en velteknende Mand,
I vise mig vævede Tæpper.

I vise mig Tæpper af liflig Løb,
Alt breedes paa Høienlofts Tilfø.
De være virked' med Rosenblad,
Med Tymian og med Lillie.

Bremmerst i Flok gaaer adelig Mand,
Og strunt han sidder paa Kofte.
Sidst man tænker paa nedrige Stand,
Der skjules af pønig Kofte.

Jeg kjøbte mig Silke, jeg kjøbte mig Floil,
Og Hermelin til Belægning.
Nu skulde vi tænke paa nedrige Stand,
Paa Lemmernes Underbedækning.

Den Sommerdag blid man klæder sig let,
Men varmt under Frosten klare.
Gr. Feyerstou sidder bag bonede Duff,
I vise mig uldne Ware.

I vise mig strikkede Troier af Uld,
Og reststaaende jydste Sotter.
I vise mig Strømper for Jomfru-Fod
Og Svanebater til Klokker.

Saa have vi kjøbt for Hus og Gaard
Hvad Menneskets Hjerte forlanger.
Min elskede Brud! gik ind med mig,
Jeg flyer Eder gylde Spanger.

Om Halsen jeg lægger en Perlerad
Og om Ebers Arm Braceletter.
Og i Ebers Haar, mit blomstrende Liv,
Jeg kunstige Moser fletter.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Kræmmeren Doden lukker.
Trød ind, min Elskede, nær herved,
At see paa de flettede Bugger.

Allertjæreste min, og rødm kun ei,
Og fot kun ikke tilside!
Gaabet bestjæmmer aldrig en Mand;
Han tænker paa Alt tilside.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Dg Skyggerne vorde saa lange.
Nu mærker man ei til Menneskets Dont
Dg ei til Duglenes Sange.

Aftenen glider saa sagte ned,
Nu nærmes Natren den blide.
Min Hjertenskjære, saa trest jeg gaaer
Til Hjemmet ved Ebers Side.
